

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. והשקה את האשה
את מי המרים המארים
ובאו בה המים
המארים למרים:
במדבר ה כד:

הנהגות הר"ם

(א) רש"י ד"ה וקפריך וכו' ליסר לה הוא הבעל ומשני סביר כנ"ל והד"ה: (ב) ד"ה שלמה וכו' יש לה חבירה וכו' אשתה בת אמי:

גליון הש"ס

נצח' שנאמר והשקה אותה. ע' פטוה דף ח. ויגרש"י שם ד"ה לזוהר:

פירוש הרא"ש

[illegible]

לפי שאין נבילים בכלי אחד
מיימי רבא הך גרייתא למיס
בכלי מהו שיפר לשהי נשוי
אין משקן ב' סומות באחר

۱۱۷۲-

דאָמער לײַט. לשלוח לבי שמעון לנדרה הפר לה: וקפרך לבי שמע
ליסר (ב) (א): הווא. בעל קבר דלמא מיטרינדא: מאס דער
מישמע הווא. וקרין ציה ושמע איזש וואדעי מזי מיסר: סייו דר'
הווא. דאָמער דמחזק מוסס (ב) רמיוס ומוסרס וברו הווא.

[illegible]

חרש כל הראוי לשמוע כגון שאינו חרש נדרייה אין שמיעה מעכבת ויבוע מיפר בלא שמיעה ושאינו ראוי לשמיעה כגון חרש שמיעה מעכבת זו ולא מלי מיפר: דבר לנחל ושמוע ואישי לא
 מעכבת: כלל: בבס אחר: דבר אחד: דוקא. ייני אומה
 וילא שמיס צבת אחת: שפי פוטוט כאחס. בשמי כוסות: שלבה
 גם כחביריה. האולי ירש (ו) לי חכמה ויחזקת מה כרך אם
 אשמה אני: והסקה לבדס. דוהסקה דוקא משמע אחת ולא ב':
 מחני

[illegible]

יפה ומתן והתקן הם לא כלל בעיני ר' יודא דרז"ל לבינה ועבלי אחד משני
שני עניני תמימה דמיני בר תחת הדוקא אחד חסד מיעט קרא לנלו בר עניניה הוא מש
בבת אחת והיה דמספקא ליה כלל כמי נסתי ומדא מיעיני נקט: אותה דוקא, אר דמי
אין מצינו לנורה ב' גסו סמות להסקין נקט: שמי יליבה בר בחברתה ומיעינות
אותה דוקא לנורה אחת נלמה ונכרתה ומיעינות

נערה המאורסה פרק עשירי נדרים

ר"ן עג.

הבא נמי דאמר ליה לבי שמעא. דאמר ליה לאפוטרופוס כל
 דברים שדודר אשתי הפר ותחול הפרתה לבי שמעא ואפוטרופוס
 נמי צבאי אינא אמר ליה לאשה מופר לך ביש שמע צבאין אבא
 אמר ליה תחול לך אלא קורא קורא קורא קורא קורא קורא קורא קורא

לכי שמענא מיפר
הוא סבר דלמא
חמא חרש מהו
אזא לומר בעל מיפר
דבר מישמע הוא
מישמע הוא היינו
א"כ הראוי לביילה
וכל שאין ראוי
בו או דלמא ושמע
א"ת"ש ושמע אישה
מינה איבעיא להו
שיו בבת אחת אותה
רבינא ת"ש ר'אין
חת מפני שלכה גם
ר'אלא מן השם הוא:
והשקה אותה לברד:
מתני'

למיהדר בהפסדו וז' ואי מיפר הוא מן
ששמה ובר"א לא מצי הדד ביה ודי ממני אפטרופוס כל שעתא
שעתא בדיה הוא דל"ז צעי למיהדר בשלמותיה דשליח מצי הדד. ואת
שעתא אפי"ר דלא משפעת הכא משפעת בניצנין דבשכונן דבעי ויפר
ללא שמייה ודכאפרש עלה נכ"ד: **צעי רמי בך חתא מכו שיפר**
משפוט. חרש המדבר ואינו שומע: **משוס דבר משפוט** הוא. וכיון
דראוי הוא לשמוע על מעבד ביה שמייה. ומקסיין דבהרש מעבדא ב"ר
דשמייה דמתניא ושמע אישה פרט לאשת חרש. ובתב הרמב"ן וז' וכל
דוקא חרש משוס דלאו בך שמייה הוא אבל אינו דעלמא דכל
דלעיל דמתניא ושמע אישה פרט לאשת חרש דנימא דמנקט
ליתא משוס דאיכא לדחוי דלמא משוס אורחא דמילתא נקט
וזה להאי עניא מך ברייתא אלא ודאי משוס דאיכא לדחוי
ופר בלא שמייה ומקסיין ליה נמי אדרבי וירא דאמר כל הראוי
לשון ויסקי וימחל דלעיל דכ"י רעמי ואפי"ר דשמייה אשוי לא
מי ינוי וכן בבה אחא. שאם נדרו שמיין ואמר להן מופר לכן:
ל"ה ב"א דגבי אב נמי כתיב אותה: **מפני שלבה גם בחברתה**
והיורה אי מביה דעתה ולא תהיה להדות וימחא ש"ס שנכתב
שמי סודות כחת אלה משוס שנאמר והשקא במפיק ה"א דהיה
יבאר מ"ד דרבינא מדרבנן מוכח לה לבניין דלא משמע לה"א אותה
וכתב נמי לשי בלחת והכי איחא בתוספתא דמלכות (דפ"י) **צפי**
נח לעת כ"ד היו על אשמו חמשה נדרים או שהיו לו חמש נשים
דעת הרמב"ן וז' משוס דכפ"ק דפסוק (דף טו.) אמרינן דמאן תנא
תנא לבדה מפני שלבה גם בחברתה אלא לכולי עלמא דרשיין אותה
בן שוחטין שמי פרות כחת משוס שנה' אותה (ובגדנר י') ולא אותה ואת
בן תוספתא דלמלא מעבדא היה אלו מיתמי י' רבי מייא ורבי
יונין בתרא דמריילין (דף פו:) עלה דמתני' נדרה אשמו וסבר
ין הכי אם לא שחאמר דהי דאותה דוקא לענין שידע מי נדרה
וי צבת אחת הכי נמי אינו מקיים לשמיין כחת דהא כהיה קוגיא
מיב בהקמה דוקא וכמו שחכוב באותה קוגיא כפייעא דשמיא:
מתני'

לכילה כולה מערכת זו: אמר רבא תיש ושבע בקליה פרש לאשת חרש. והא דלא
 דלמא חנא גופיה מספקא ליה בלתיים דעלמא חי בעי שמייה וחרש דפשיטא ליה נקט;
 ואם כיוצא שמוע אישה יניח אותה מי דרשין דוקא אותה ולא חתנתה או לא דרשין הכי;
 וה לא חתנה: אלא בשום שנאמר והשקה לבדה. והשקה מסיק ה"א ונאליה כמיז והשקה
 ותנאלי ה"א:

מוסף רש"י

עין משפט
יד מנחם

ל' א מ"י ס"ו מהל'
מעשה הקדושה הל' ו'
ל' ב מ"י ס"ב מהל'
נדרים הלכה יג סג
לאוין רמב טו"ע י"ד
סימן רלד סעיף כה:
ל' ג מ"י שם הלכה יד
טו"ע שם סעיף
כז:

תוספות

[illegible]

אז לא לביא, והרי הוא כתבתי מנחה מן הקטניות דלמיה כלום, שכל דבר שהוא הקדיש לביא, יש עיטוב בעיקר האכלתו. והביא חזקוני שיש הסבטו ולא עניין אחר, אבל חזקוני המחמיר בחלקה מזה, כגון חטפה בקרבן, כלל במנחה, וזהו שחזקוני לא ידע הכוונה של ידיו לעכר, ויש שאין מקצתן (המחמיר ב"ב פ"א, ט"ז) מפני שכלבם של כלל בהירותה. ואם שחזקוני עמד על טרייה מודה לומר משלה אף, ומכרחה מוכרחה עומד דרוש את, מפני מודה וסובלת את שופה לכל מתבגר עליה לעשות כזו ו' ו' מודה (סוטה פ"ג, ט"ז) אל מן השם דרוש הוא. לא את הטעם אחרת, הטעם העיקר והאחר (ד"ה שם):

כל הראוי לבידול. דקדקי האומר הרי עלי מים ששורשים מביא מ' כלי אחד ואחד כלי אחד, ומפרש שטחא מים
 וקדם לה לרצון שיהיו כליהם כליהם אלא חל מים אין כליהם מים, ומתבאר כי אין כליהם מים כי והכאן אם לא
 מים, והמצי' ר' יוחנן ור' אבהו ליתא אין מים מבעב, ו' להשיב על כל שרשן לאי מילתא כליהם מים, ודלא
 לבידול ענין, ולחסר להקדים זה מילת מנהא רבנא דקדושי' פ' ברכות י"ב מכות י"ח ח"ג פ' מנחות י"ג ק"ג וספולא
 האילן אין כל לבידול לא כל תבולל (ד' טו) מלחמה מים אפסר לבידול מבעב, ו' דקדן דמביא וקח מים עלה מים טור
 ודלא רבתי, וכלייה, ש"מ שם הקב"ה מביא שיעור לקיים זה מילת מבעב, ו' וספולא מביא מים עלה מים טור